

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ ΧΡΙΣΤΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

«Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2004 • τεύχος 7ον

Διεύθυνσις Περιοδικοῦ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ 174, Τ.Κ. 542 49 ΧΑΡΙΛΑΟΥ • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΙ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

ΔΙΑΤΙ ΕΒΑΠΤΙΣΘΗ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ;

Σύμφωνα με τήν Ἁγίαν Γραφήν, τούς Ἁγίους Πατέρας καί τήν Ἱεράν Ὑμνο-λογίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, διδασκόμεθα ὅτι ὁ ΥἱΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ ἐβαπτίσθη:

- Διά νά ἀγιάσῃ τά ὕδατα, (ιδιόμελον Ἁγιασμοῦ τῆς 6ης Ἰανουαρίου).
- Διά νά δώσῃ δι' ΑΥΤΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ ὁ Πρόδρομος (Ἰωαν. Α' 29).
- Διά νά ἀνοίξῃ ὁ οὐρανός (Ματθ. Γ' 16).
- Διά νά ΜΑΡΤΥΡΗΣῃ ΔΙ' ΑΥΤΟΝ Ο ΠΑΤΗΡ ὅτι ὁ Βαπτιζόμενος εἶναι Ο ΥἱΟΣ Του ὁ ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ (Ματθ. Γ' 17)
- Διά νά φανῇ ὅτι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ εἶναι ΣΥΝΑΝΑΡΧΟΣ μέ τόν ΠΑΤΕΡΑ. (Κάθισμα ὄρθρου 6ης Ἰανουαρίου).
- Διά νά ἀνακαινίσῃ τήν κτίσιν. (Ἀπολυτίκιον 2ας Ἰανουαρίου).
- Διά νά ἐπανορθώσῃ τήν πτώσιν τοῦ Ἀδάμ (Τροπ. Θ' ὠδῆς Ἀποδείπνου 3ης Ἰανουαρίου).
- Διά νά ξεπλύνῃ τό χειρόγραφον τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ Ἀδάμ (Ἰδιόμελον ἔσπερ. 2ας Ἰανουαρίου).

Αὐτάς καί ἀπείρους ἄλλας δωρεάς ἔχει νά διδάξῃ εἰς ἡμᾶς ἡ Βάπτισις τοῦ ΚΥΡΙΟΥ καί ΘΕΟΥ καί ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Ἐνῶ ἡ πομπή κατευθύνεται πρὸς τόν θαλάσσιον χῶρον.

Η ΚΑΤΑΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Ὡς γνωστόν κάθε ἔτος τήν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων, (6 Ἰανουαρίου), μετὰ τήν θείαν Λειτουργίαν ὅλον τό ἐκκλησίασμα, κληρὸς, μοναχοί καί λαϊκοί, ἐν πομπῇ μετὰ λαβάρων, ἐξαπτερύγων, σημαίων καί ἐθνικῶν στολῶν, κατευθυνόμεθα πρὸς τόν θαλάσσιον χῶρον, ἵνα τελεσθῇ ἐπισήμως ὁ Ἁγιασμός τῶν ὑδάτων διά τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τήν θάλασσαν.

Ἐφέτος ἐπραγματοποιήθη ἡ τελετὴ τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ εἰς τήν εἰδικῶς κατασκευασμένην ἐξέδραν εἰς τόν παραθαλάσσιον χῶρον, παραπλεύρως τοῦ Μεγάρου Μουσικῆς εἰς τήν Θεσσαλονίκην.

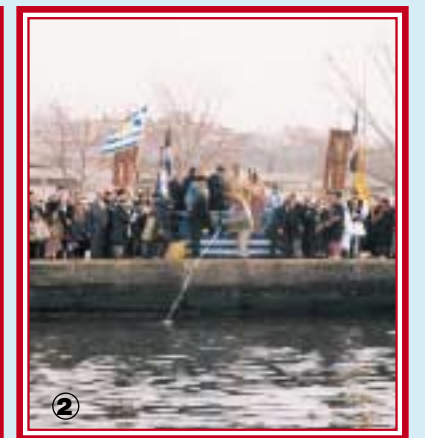
Ἀπό πολύ πρωῖ εἶχον προσέλθει οἱ ὀρθόδοξοι διά νά παρακολουθήσουν τήν θείαν Λειτουργίαν, ἡ ὁποία ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου συλλειτουργοῦντος καί τοῦ Αἰδ/του ἱερέως π. Νικολάου, καί νά συμμετάσχουν εἰς τήν τελετὴν τοῦ μεγάλου Ἁγιασμοῦ διά τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τήν θάλασσαν.

Ἡ ὅλη πομπὴ καί τελετὴ πλαισιουμένη ὑπὸ πολυμελοῦς χωρωδίας ἱεροψαλτῶν καί κοσμουμένη ὑπὸ ἐξαπτερύγων, σημαίων καί νέων φερόντων ἐθνικάς ἐνδυμασίας, ἐγένετο μέ κάθε λαμπρότητα καί σεβασμόν πρὸς τήν ἱερότητα τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων.

Εἰς τήν συνέχειαν στιγμιότυπα ἀπὸ τήν πομπήν, τήν τελετὴ καί τήν κατάδυ-σιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τήν θάλασσαν.

1. Ἡ στιγμή τῆς τελέσεως τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου.
2. Ἡ στιγμή τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τήν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου.

Τμήμα από τό πλήθος τών Γνησίωv Όρθοδόξωv Χριστιανώv, οί όποίοι έλαβον μέρος είς τήν τελετήν του Μεγάλου Άγιασμοϋ είς τήν θάλασσαν.

Έπάνω: Έτερον στιγμιότυπον κατά τήν τέλεσιν του Μεγάλου Άγιασμοϋ και τής Καταδύσεωv του Τιμίου Σταυροϋ και έτοιμοι πρός έπιστροφήν είς τόν Ιερόν Ναόν.

Άριστερα: Άναμνηστική φωτογραφία μετά τό τέλος τής τελετής και ένώ τό πλήθος τών όρθοδόξωv πιστώv έχει έπιστρέψει και εύρίσκειται πρό τής εισόδου του Ιεροϋ Ναοϋ του Άγίου Γεωργίου Θεσσαλονίκης.

Η 15η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΝΘΡΟΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΘΡΟΝΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΣΩΣΤΟΥ ΠΟΛΕΩΣ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

Τήν Β' Κυριακήν τών Νηστειών, καθ' ήν ή Έκκλησία μας τιμά τήν μνήμην του β' πολιούχου αϋτής, Άγίου Γρηγορίου του Παλαμα, έώρτασεν ό Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος τήν 15ην έπέτειον από τής ένθρονήσεώv του είς τόν Μητροπολιτικόν θρόνον τής θεοσώστου αϋτής πόλεωv.

Μετά τήν πανηγυρικήν Λειτουργίαν και τήν όμιλίαν που ήκολούθησεν πρός τιμήν του άγίου Γρηγορίου του προμάχου και ύπεραπιστοϋ του Όρθοδόξου δόγματος περί σωτηριολογίας σχετιζόμενου μετά του περί «Άκτίστου Φωτός και Θείων Ένεργειών, δι ών θεοϋται και σώζεται ό Άνθρωπος», ήκολούθησαν έπετειακαί προσφωνήσεις εκ μερους τών πιστώv όρθοδόξωv τής 'Ι. Μητροπόλεωv και εκ όσωv είχον επισκεφθή τήν ήμέραν αϋτήν τόν Παναγιώτατον διά νά λειτουργηθοϋν και συναπανηγυρίσουν, από διάφορα μέρη τής Μακεδονίας και άλλαχού.

Δημοσιεύομεν τάς όμιλιας κατωτέρω, μέ τήν σειράν που εκφωνήθησαν. Πρώτος ώμίλησεν ό Γεώργιος Άλεξόπουλος, μέλος τής Έπιτροπής του 'Ι. Ν. Άγίου Γεωργίου.

Παναγιώτατε Δέσποτα και πνευματικέ μας Πατέρα,

Έπί τή έπετειώ τής ένθρονήσεώv σας ως Μητροπολίτου, τής ένδόξου Μητροπόλεωv Θεσ/νίκης και εκζάρχου πάσης Μακεδονίας, έμεις τά πνευματικά σας τέκνα σάς εύχα-

ριστοϋμεν που μέ τήν χάριν και σκέπην του δευτέρου Προσώπου τής Άγίας Τριάδος, του Κυρίου και Θεοϋ ήμώv, του Προαιωνίου 'Ιησοϋ Χριστοϋ, μάv καθοδηγήτε επί τών θεμάτων τής πίστεώv μας, ή όποία εκσάτως ποικιλοτρόπως πολεμείται εκ τών εκωθεν και εκωθεν εκχθρών τής Έκκλησίας, και διά τήν όποίαν πίστιν μας αϋτήν πολλαπλώv και σκληρώv εκσυκοφαντήθητε.

Η Έκκλησία όμως του Τρισυποστάτου Θεοϋ, παρ' όλα τά σχίσματα και τίς αίρέσεις ανά τουv αιώνες, συνέχισε και θά συνεχίση τήν πορείαν της και είς τουv χαλεπούς αϋτούς καιρούς, διότι είναι αληθινά τά ρήματα του Κυρίου: «... και Πύλαι Άδου οϋ κατισχύσουσιν αϋτής» (Ματθ. ΙΣΤ' 18).

Παναγιώτατε, καθώv ό Δεσπότης Χριστός σας διεφύλαξεν εκ τών αίρετικώv παγίδωv του σατανά, καλείσθε σήμερα, ως κατέχωv αξίωv τόν Μητροπολιτικόν θρόνον του Άγίου Γρηγορίου του Παλαμα, του δευτέρου Πολιούχου τής Άγίας πόλεωv Θεσσαλονίκης, τήν μνήμην του όποίου επιτελοϋμεν σήμερα, ως Άποστολικός διάδοχος αϋτοϋ, εκχωv ανόθευτον και τήν Άποστολικήν Πίστιν, νά συνεχίσετε και τόν υπέρ τής Όρθοδοξίας άγώνα και τήν Άποστολικήν Διαδοχήν.

Έμεις τά πνευματικά σας τέκνα, που μέ τήν βοήθεια του Τρισυποστάτου Θεοϋ, εύρισκόμεθα μαζί σας επί τών επάλξεωv τής Γνησίας Όρθοδοξίας προσευχόμεθα

καί τόν παρακαλοῦμεν, ὅπως σᾶς διαφυλάττη ὑπό τήν κραταιάν αὐτοῦ προστασίαν, ἐκ παντός κινδύνου ψυχικοῦ καί σωματικοῦ καί ἐκ πάντων τῶν ὀρατῶν καί ἀοράτων ἐχθρῶν καί σᾶς χαρίζη μακροημέρευσιν, υἰείαν, καί πλουσίαν τήν εὐλογίαν Του, ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας. **«Εἰς πολλά ἔτη Δέσποτα».**

Ἡ δευτέρα προσφώνησις ἐγένετο ὑπό τοῦ κ. Γεωργίου Πεχλιβανίδη, Ἱεροφάτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου:

Παναγιώτατε,

Συμπληρώνονται σήμερα 15 χρόνια ἀπό τήν Δευτέρα Κυριακή τῶν Νηστειῶν τοῦ 1989, 13 Μαρτίου, ὅταν ἡ Ἐκκλησία τῶν

Ὁ ἐπίτροπος Γεώργιος Ἀλεξόπουλος ἐνώ προσφωνεῖ τόν παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομον, διά τήν ἐπέτειον τῆς ἐνθρονήσεώς του.

Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος σᾶς τοποθέτησε εἰς τόν Μητροπολιτικόν θρόνον τῆς Θεσσαλονίκης γιά νά σᾶς ἔχωμε πατέρα, ποιμένα καί διδάσκαλον.

Δέν θά σᾶς τιμήσωμεν διά τήν ἐπέτειον, διότι ὁ ἀνώτερος ὑπό τοῦ κατωτέρου δέν τιμᾶται. Μόνο θά σᾶς εὐχαριστήσωμεν διά τήν ὑπομονήν σας ἀπέναντί μας. Δέν θά πανηγυρίσωμεν, τήν ἐπέτειον, διότι ἡ νοθεσία τῶν ἀρχαίων, «Μηδένα πρό τοῦ τέλους μακάριζε», δέν τό ἐπιτρέπει. Μόνο θά σᾶς παρακαλέσωμεν νά μᾶς ἀνεχθῆτε εἰσέτι. Δέν θά ἐορτάσωμεν τήν ἐπέτειον, διότι ἡ ἀστάθεια τοῦ βίου μας μᾶς ἐλέγχει. Μόνον θά σᾶς ζητήσωμεν συγχώρησιν, διότι ἀντί χαρᾶς λύπην πάντα σᾶς ἔχομεν προσφέρει. Δέν θά καυχηθῶμεν εἰς τήν ἐπέτειον, διότι εἴμαστε ἀνάξιοι τῆς δωρεᾶς αὐτῆς τοῦ Ὑψίστου καί φοβούμεθα τά ἔσχατα.

Ὅμως θά δοξάσωμεν τόν Τρισάγιον Θεόν, διότι καί σᾶς ἐξέλεξε καί σᾶς ἐχειροτόνησεν πρᾶον ἐπίσκοπόν μας. **«Θρόνος γάρ Δαυίδ καί βασιλική ἔδρα ἐστίν ἡ ἐν τῇ Ἁγία Ἐκκλησία ἱερωσύνη, ὅπερ ἀξίωμα βασιλικόν τε καί ἀρχιερατικόν ὁμοῦ ἐπί τό αὐτό συνάψας ὁ Κύριος δεδώρηται τῇ ἁγία Αὐτοῦ Ἐκκλησία».**

Θά ὑμνήσωμεν τόν Μακρόθυμον Δεσπότην, διότι παρέβλεψε τάς ἀνομίας μας καί σᾶς κατέστησε πατέρα μας, ἵνα μή πορευώμεθα κατά τήν πλάνην τῶν ἀνθρώπων ἀλλά ἀναγεννώμεθα εἰς τήν ὀρθήν πίστιν. **«Οὐ γάρ ὡς ἔδοξεν ἀνθρώποις συνετέθη τά τῆς πίστεως. Μή ἀνθρώπινα ποιήσωμεν τά τῆς εὐσεβείας ῥήματα».**

Θά εὐχαριστήσωμεν τόν Πολυέλεον

Κύριον, διότι μακροθύμησεν εἰς τάς ἀμαρτίας μας καί σᾶς κατέστησεν ποιμέναν μας, ἵνα ἀνορθώσετε τόν πεπτωκότα ἡμῶν βίον καί **«ἐκ τοῦ εἶναι ἡμᾶς θηρία, διά τῆς Κυριακῆς πίστεως ἄνθρωποι γενώμεθα Θεοῦ».**

Θα δοξολογήσωμεν τόν Πανάγαθον, διότι μᾶς ἐλέησε εἰς τήν ἄγνοιάν μας καί σᾶς κατέστησε διδάσκαλόν μας, ἵνα ἡμᾶς κατευθύνετε εἰς τήν ἀλήθειάν Του καί **«πρός τήν πλάνην ἐδραίους τῇ πίστει ποιῆτε».**

Παναγιώτατε,

«Εἰς τοῦτο ἡμᾶς πεποίηκε ὁ Θεός, ἵνα γενώμεθα Θείας κοινωνοί φύσεως, καί τῆς Αὐτοῦ αἰδιότητος μέτοχοι, καί φανῶμεν Αὐτῷ ὅμοιοι κατά τήν ἐκ Χάριτος θέωσιν». Αὐτήν τήν κατά Χάριν Θεώσιν ἐπολέμησεν ἐξ ἀρχῆς ὁ ἀνθρωποκτόνος καί πρὸς τοῦτο **«ἐχειροτόνησεν ὁ σατανᾶς αἰρετικούς ἵνα σκυβαλίζωσιν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ».**

Αὐτῆς τῆς κατά Χάριν Θεώσεως ὑπερμαχήσατε καί εἰς τό πρόσφατον Σχίσμα, ὅπως καί πρό ἑπτὰ αἰώνων ὁ Ἅγιος τοῦ θρόνου τῆς Θεσσαλονίκης, Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, διότι συνειδητοποιεῖτε πῶς ὁ **«Θεός παρ' ἡμῶν ἀπαιτεῖ τῆς παρακαταθήκης τούς λόγους, τηρῆσαι ταύτην ἡμᾶς τήν παραδεδομένην πίστιν ἄσπιλον».**

Διά τοῦτο καί ἡμεῖς, ἱκετεύοντες τόν Τρισυπόστατον Θεόν, ἐκ βάθους καρδίας εὐχόμεθα, **«Εἰς πολλά ἔτη, Δέσποτα».**

Τούς ἐκφωνήσαντας τάς ὁμιλίας ἀδελφούς καθῶς καί ὄλους τούς παρευρεθέντας εἰς τόν ἐορτασμόν, ἠὲ χαριστήσεν ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης κ.

Χρυσόστομος.

Ἡ εὐχαριστήριος ὁμιλία του ἔχει ὡς κάτωθι:

«Τέκνα ἐν Κυρίῳ πνευματικά καί περιπόθητα, Εὐχαριστῶ ὄλους ὑμᾶς τούς προσελθόντας σήμερον εἰς τήν ἐπέτειον ἐορτήν.

Ἀπό τότε πού ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μέ ἐξέλεξε, ἐχειροτόνησεν καί ἐνθρόνισεν εἰς τήν Ἱεράν ταύτην Μητρόπολιν, παρῆλθεν δεκαπενταετία.

Ἄν καί ἐπέτειοι τοιοῦτου εἴδους, δέν εἶναι ἀπαραίτητοι, παρ' ὅλα ταῦτα, ἐπειδή ὄλοι μαζί συνηργάσθημεν καί μοῦ συμπαρεστάθητε εἰς τούς ἀγῶνας τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατά τῶν νεο-

Ὁ ἱεροφάτης τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης Γεώργιος Πεχλιβανίδης, προσφωνῶν τόν Παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομον.

φανῶν αἰρέσεων **πρῶτον**, ἐπὶ μίαν πενταετία, ἀπὸ τὸ 1990 - 1995, κατὰ τῶν Νεοεκκονομάχων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη ἕως τὸ 2001, κατὰ τοὺς δικαστικούς ἀγῶνας οἱ ὅποιοι προέκυψαν ἐξ αὐτῶν, καὶ **δεύτερον** κατὰ τῶν πολλαπλῶς ἀναφυσῶν αἰρέσεων, τὸ 2001, τῶν **αἰρετικῶν Θεομάχων, Τριαδομάχων, Χριστομάχων, Ἐκκλησιολογῶν καὶ Νεοεκκλησιολογῶν οἰκουμενιστῶν**, δι' ὅλους λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνας σας, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐδώσατε ἀγωνιστικὸ παρὸν καὶ συμμετείχατε ἐνεργῶς, **διὰ τοῦτο** θεωρῶ, ὅτι ἡ σημερινή ἐπέτειος δέν εἶναι μόνον ἰδική μου, ἀλλὰ ἀνήκει καὶ εἰς ὅλους ἐσᾶς, τὰ ἀγαπητὰ

ἡμῶν τέκνα, τῆς Γησίης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ὡς τοιαύτη ἔχει καταγραφῆ εἰς τὰς σελίδας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ἀπ' ὅπου θά διδάσκωνται αἱ ἐπόμενοι γενεαί.

Εὐχαριστῶ ὅλους ὑμᾶς διὰ τὴν εἰς ἐμέ συμπαράστασιν καὶ προσφορὰν σας ἕως τώρα καὶ παρακαλῶ τὸν Τρισυπόστατον Θεὸν νὰ μᾶς ἔχη ὅλους ἡνωμένους εἰς τὸ Πανάγιον Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας Του καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν. ΑΜΗΝ».

Μετά τὸ πέρασ τῆς ἐκδηλώσεως ἐδόθησαν κεράσματα καὶ εὐλογίαι εἰς τοὺς προσελθόντας πιστοὺς.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΝΑΟΝ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ ΚΙΑΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΑΤΑΔΙΚΗ καὶ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ τῶν Ἀντιχριστῶν Θεοχριστομάχων καὶ Ἐκκλησιολογῶν ἐγένετο τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν 16.2.2004 καὶ εἰς τὴν ἐνορίαν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν εἰς τὸ Κιάτο Κορινθίας. Ἀνωτέρω ἡ στιγμὴ τῆς εἰς τὸ ΠΥΡ παραδόσεως τῶν Ἀντιχριστῶν αἰρετικῶν συγγραμμάτων μετὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν καὶ ἔξωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ὑπὸ τοῦ Ἱερομ. π. Σεραφεῖμ καὶ τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιάσματος.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ (16 Φεβρουαρίου 2004)

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΚΑΙ Ο ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΤΩΝ ΘΕΟΜΑΧΩΝ, ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΩΝ, ΘΕΟΧΡΙΣΤΟΜΑΧΩΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΩΝ ΚΑΙ ΝΕΟΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΩΝ ΑΡΧΙΑΙΡΕΣΙΑΡΧΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ Λάμπρου Κτενᾶ καὶ πρώην ἱερομονάχου Χρυσοστόμου Τζανῆ καὶ τῶν συμφρονούντων αὐτοῖς κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν.

Ἡ εορτὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποίαν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τιμᾶ καὶ πανηγυρίζει κατ' ἔτος, τελεῖται τὴν πρώτην Κυριακὴν τῆς Νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Κατ' αὐτὴν γίνεται ἀναφορά εἰς τοὺς ἀγῶνας, τὰς νίκας ἀλλὰ καὶ τοὺς θριάμβους τοὺς ὁποίους ἐπέφερεν

ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ ΤΡΙΑΔΙΚΟῦ ΘΕΟῦ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ τοῦ ΣΚΟΤΟΥΣ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Ἡ ἀναφορά δέν γίνεται μόνον με λόγους ἢ καὶ ὀμιλίας, ἀλλὰ καὶ με ὕμνους, ἱεράς ἀκολουθίας καὶ τροπάρια τὰ ὅποια ἀναφέρουν τὰς δαιμονι-

Δύο στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸ ΑΙΩΝΙΟΝ ΑΝΑΘΕΜΑ παράδοσιν τῶν Ἀντιχριστῶν Αἰρετικῶν συγγραμμάτων τῶν Θεομάχων, Τριαδομάχων, Θεοχριστομάχων, Ἐκκλησιολογῶν καὶ Νεοεκκλησιολογῶν Αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν, μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ΣΥΝΟΔΙΚΟῦ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐντὸς τοῦ Ἱ. Ν. τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὁδὸς Κωνσταντινουπόλεως 174, Θεσσαλονίκη.

κάς και αντιχρίστους αίρέσεις καθώς και τούς Άγιους και Θεοφόρους Πατέρας τών Οικουμενικών Συνόδων, που αντιμετώπισαν αυτές καθοδηγούμενοι υπό του Παναγίου Πνεύματος, τό όποϊον εύρίσκειται έντός τής Έκκλησίας του Τριαδικου Θεου, ή όποία Έκκλησία είναι «ΣΤΥΓΛΟΣ και έδραϊώμα τής Άλήθειας» κατά τον Άπ. Παύλον.

Έπί πλέον εις τό τέλος τής Θείας Λειτουργίας αναγινώσκειται τό «ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ» τής Ζ' Άγίας και Οικουμενικής Συνόδου, τό όποϊον αναφέρει όλας σχεδόν τάς Αντιχρίστους Αίρέσεις και τήν καταδίκην αυτών δι' ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΥ'.

Εις τό «ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ» αναφέρονται και όλοι σχεδόν οι Άγιοι και Θεοφόροι Πατέρες, οι όποϊοι μέ τήν χάριν και φώτισιν του Παναγίου Πνεύματος, έπολέμησαν και κατετρώπωσαν και έξεδίωξαν τούς «βαρεϊς λύκους τούς μή φειδομένους του ποιμνίου τής Έκκλησίας» (Άπ. Παύλος).

Έπίσης, εις τό Συνοδικόν έχουν προστεθή και αι, μετά τάς έπτά Οικουμενικές Συνόδους, έμφανισθείσαι αίρέσεις αι όποϊαι και καταδικάζονται.

Έπόμενοι και ήμεις τοίς Άγίοις και Θεοφόροις Πατρᾶσι, εκρίναμεν εύλογον όπως καταδικάσωμεν και αναθεματίσωμεν, σήμεραν όπου θεωρείται ως κυριώνυμος ήμέρα αναφοράς εις τά περι αίρέσεων προβλήματα κατά τής Έκκλησίας ή Κυριακή τής Όρθοδοξίας, και τάς επανεμφανισθείσας Άντιχρίστους Αίρέσεις εις τάς ήμέρας μας

Ός γνωστόν τάς Αίρέσεις αυτές και τούς Αιρεσιάρχας τούς κατεδικάσαμεν και εις τό περασμένον έτος τήν ιδίαν ήμέραν τής Κυριακής τής Όρθοδοξίας και παρεδώσαμεν τά Άντιχρίστα Αιρετικά συγγράμματα των δημοσίως ένώπιον κλήρου και λαου εις τό πύρ και τό ΑΙΩΝΙΟΝ ΑΝΑΘΕΜΑ».

Έπειδή όμως συνεχίζουν, κατά τήν συνήθειαν όλων τών αιρετικών του παρελθόντος και καθώς «ό παράνομος Ιούδας ουκ ήβουλήθη συνιέναι», και δημοσιεύουν τάς αίρέσεις των πολλαπλασιάζοντες αυτές, συγκεντρώσαμεν τάς κυριωτέρας έξ αυτών, διότι παράγονται άμέτρητοι) και τάς ΚΑ-

ΤΕΔΙΚΑΣΑΜΕΝ και ΑΝΕΘΕΜΑΤΙΣΑΜΕΝ και παρεδώσαμεν αυτές εις τό πύρ και τό ΑΙΩΝΙΟΝ ΑΝΑΘΕΜΑ.

Παρόμοιαι περιπτώσεις καταταδίκης έχουν γίνει κατ' επανάληψιν και εις τό παρελθόν, όταν οι αιρετικοί συνέχιζον και μέ παραπλανητικές διατυπώσεις προσεπάθουν νά διαδώσουν τάς αίρέσεις των.

Δι' αυτό ήμεις τάς κατεδικάσαμεν προς διδασχήν και κατήχησιν του πληρώματος τής Έκκλησίας, αλλά και διά τήν ιστορίαν.

Περί τής έν λόγω καταδίκης και του αναθεματισμού γίνεται πλήρης αναφορά εις Ποιμαντορικήν Έγκύκλιον, ή όποία συντόμως θά κυκλοφορήσῃ.

Αί βασικότεραι αντίχριστοι αίρέσεις, αι όποϊαι έγένησαν και έδημιούργησαν όλας τάς άλλας, είναι:

1) Ό Χριστός δέν είναι προαιώνιος αλλά έχει χρονικήν άρχήν ύπαρξεως πρό 2004 έτών, (όπως όλα τά κτίσματα) και όποιος πιστεύει ότι είναι προαιώνιος, είναι αιρετικός οικουμενιστής.

2) Όποιος πιστεύει ότι ή Έκκλησία του Θεου υπήρχε πρό Χριστου είναι εκ του Διαβόλου!

3) Κεφαλή τής Έκκλησίας του Θεου είναι ή άπρόσωπος ανθρώπινος φύσις του Χριστου.

4) Όποιος πιστεύει ότι ή Κεφαλή τής Έκκλησίας είναι ο Θεός, είναι αιρετικός.

5) Ό Υιός του Θεου είναι προαιώνιος, ο Χριστός όχι.

6) Ό Χριστός δέν θά αφήσῃ τήν Έκκλησία Του νά περάσῃ στα χέρια τής Άγίας Τριάδος.

7) Η Άγία Τριάδα δέν σώζει, επειδή δέν έχει σάρκα. Η εκκλησία σώζει ή όποία έχει σάρκα και αίμα και χρονικήν άρχήν.

Έξ αυτών και άλλων παρήχθησαν και δεκάδες άλλες αντίχριστες αίρέσεις.

Τά υπόλοιπα περι τής καταδίκης εις τήν Ποιμαντορικήν Έγκύκλιον.

Άνωτέρω έτερα δύο στιγμιότυπα τής ΚΑΤΑΔΙΚΗΣ και του ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΥ και τήν εις τό ΠΥΡ παράδοσιν τών Άντιχρίστων Αιρετικών συγγραμμάτων τών Θεομάχων, Θεοχριστομάχων, Τριαδομάχων, Έκκλησιομάχων και Νεοεκκλησιολόγων αιρετικών οικουμενιστών έξωθεν του Ίεροϋ Ναου του Άγίου Γεωργίου, μετά τήν περιφοράν τών Άγίων Εικώνων.

Παρακαλοϋμεν ενισχύσατε διά τών συνδρομών σας, τήν έκδοσιν και κυκλοφορίαν του περιοδικου μας.

«... ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΕΘΝΩΝ»

«οὐκ ἐκλείπει ἄρχων ἐξ Ἰουδα καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἐάν ἔλθῃ τὰ ἀποκείμενα ΑΥΤῶ καὶ ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΕΘΝΩΝ» (Γεν. ΜΘ 8-9).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους)

• Εἰς τό **Μεξικόν**, εἰς σύγγραμμα «περί Κορδιλλιέρων» ὁ Οὐμβολτ ἀναφέρει ὅτι παριστάνεται εἰς εἰκόνας ὄφιν πού κατακερματίζεται ὑπὸ τοῦ μεγάλου πνεύματος «Τετσακτιλόκα» ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνθρωποποιουμένου Ἡλίου. Ὁ ὄφιν αὐτός εἶναι τό πονηρόν πνεῦμα, ὁ κακός δαίμων.

• Εἰς τὴν **Σκανδιναυίαν** ὑπῆρχε μία προφητεία εἰς τὴν ὁποίαν, παρ' ὅλας τὰς ἀσαφείας διακρίνομεν:

α) **Τελικὴν μάχην μεταξὺ Θεῶν καὶ Ἀνθρώπων.**

β) **Νίκην τοῦ Θῶρ (πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ Ὁδίνου) κατὰ τοῦ μεγάλου ὄφιν καθ' ἣν καὶ ὁ ἴδιος φονεύεται.**

γ) **Παῦσιν τῶν δεινῶν καὶ ἀταξιῶν. Ὁ ὑπέρτατος Κύριος ὀρίζει τὰς ἱεράς τύχας τοῦ κόσμου, αἱ ὁποῖαι θέλουν διαρκέσει αἰωνίως.**

Ἐξ ὧν ἀνωτέρω γράφομεν προκύπτουν τὰς ἐξῆς: Ἄφ' ἐνός μὲν, ὅτι ἡ προσδοκία ἐνός Λυτρωτοῦ, πού θά ἦτο νικητὴς τοῦ κακοῦ καὶ θά ἐγένετο τό ἐκούσιον καὶ ἀθῶον θυμὰ τῆς θείας δικαιοσύνης εἶναι ἀρχαιοτάτη, ἀφ' ἐτέρου δέ, ὅτι ἦτο ἐξαιρετικῶς διαδεδομένη εἰς ὅλον τό πρόσωπον τῆς γῆς.

Καμμία ἄλλη γενικωτέρας φύσεως παράδοσις δέν ὑπῆρξεν ἕως τώρα. Ἡ ὁμόθυμος δέ σταθερά καὶ ὁμοιόμορφος αὐτὴ πίστις τῶν λαῶν εἰς τὴν προσδοκίαν ἐνός

Λυτρωτοῦ μαρτυρεῖ ὅτι εἰς τὴν καθολικὴν αὐτὴν παράδοσιν ὑπάρχει κρυμμένη κάποια βασικὴ Ἀλήθεια, μὲ κοινὰ χαρακτηριστικά:

Πρῶτον, ὅτι ὁ ἀναμενόμενος Λυτρωτὴς θά ἤρχετο ἀπὸ Ἔθνος μακρυνόν καὶ ἄγνωστον εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, τό ὁποῖον διὰ μὲν τοὺς Ἀνατολικούς λαούς εὐρίσκετο εἰς τὴν Δύσιν, διὰ δέ τοὺς Δυτικούς εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Δεύτερον, ὅτι τό ἀποτέλεσμα τῆς ἀγαθοεργοῦ αὐτῆς ἀποστολῆς θά ἦτο καθολικόν καὶ ἐξ Ἰσου σωτήριον πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ Ἀλήθεια αὐτὴ κατώρθωσεν νά διατηρηθῆ καὶ νά διαδοθῆ παρ' ὅλας τὰς ἀντιθέσεις καὶ τὰς σωβινιστικὰς τάσεις ὅλων τῶν Ἐθνῶν περὶ τὴν γλώσσαν, τὴν θρησκείαν, τὰ ἦθη, γεγονός πού ἀποδεικνύει τὴν ἐσωτερικὴν τῆς δύνανμιν καὶ ἀλήθειαν, ἢ ὁποῖα κατὰ τὸν Πλούταρχον, «κάτεισιν ἐκ θεολόγων καὶ νομοθετῶν εἰς τε ποιητὰς καὶ φιλοσόφους».

Ἡ ἐπιβολὴ δέ τῆς ἀληθείας, πού εἶναι κρυμμένη εἰς τὰς περὶ Λυτρωτοῦ παραδόσεις εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἄπιστοι ἠναγκάσθησαν νά τὴν ὁμολογήσουν.

• Πρῶτος ὁ **Βολταίρος** ἀνεγνώρισε τοῦτο μὲ τούς ἐξῆς λόγους: «**Πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ὑπῆρχε παράδοσις μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Κινέζων, ὅτι ὁ σοφός θά προήρχετο ἐκ Δύσεως. Ἡ**

Εὐρώπῃ ἀπ' ἐναντίας ἔλεγεν ὅτι ἤθελεν ἔλθῃ ἐξ Ἀνατολῶν. Πάντα τὰ Ἔθνη ἠσθάνθησαν πάντοτε τὴν ἀνάγκην ἐνός Σοφοῦ».

• Ὁμοίως ὁ ἱστορικός Βόλνεϋ ὁ ὁποῖος ἦτο ἄπιστος καὶ εἶχε κάμει ἐπεριστατωμένην μελέτην τῶν μυθολογικῶν παραδόσεων τῶν λαῶν ἀνεγνώρισε τό γεγονός τοῦτο καὶ λέγει τὰ ἐξῆς: «**Αἱ μυθολογικαὶ παραδόσεις τῶν προγενεστέρων χρόνων εἶχον διαδόσει καθ' ὅλην τὴν Ἀσίαν τὴν πίστιν, ὅτι θά ἤρχετο ἐνας μέγας μεσίτης, τελικὸς δικαστής, μέλλον Σωτήρ, βασιλεὺς, Θεός, κατακτητὴς καὶ νομοθέτης, ὁ ὁποῖος ἤθελεν ἐπαναφέρει τὸν χρυσοῦν αἰῶνα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἤθελε σώσει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τό κράτος τοῦ κακοῦ**».

Ὅπως ἀνεπτύξαμεν προηγουμένως, ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς ἀνέμενον τὴν ἔλευσιν ἐνός Λυτρωτοῦ. Ὡς ἐξ ἐνστίχτου εἶχον προσηλώσει τό βλέμμα πρὸς τὴν Ἰουδαίαν.

• Ὁ ἱστορικός Ρωμαῖος Τάκιτος ἱστορεῖ, ὅτι: «**Κατὰ ἀρχαίαν καὶ ἀμετάρρεπτον δοξασίαν, ἦτις περιείχετο εἰς τοὺς χρησμούς καὶ τὰ ἱερά των βιβλία, οἱ Ρωμαῖοι, ἐπίστευον, ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἐμελλεν νά ἐπικρατήσῃ ἡ Ἀνατολή καὶ ὅτι ἐξ Ἰουδαίας θά προήρχετο μία δύναμις, ἣτις μέλλει νά διοικήσῃ τὴν Οἰκουμένην**».

• Ὁ Σουετώνιος, ἕτερος ἱστορικός καὶ φιλόσοφος Ρωμαῖος, ἔλεγεν ὅτι: «**Διεθρύλητο ἀνά πᾶσαν τὴν Ἀνατολήν, ὅτι ἀρχαία καὶ ἐπίμονος γνώμη, καθ' ἣν εἶχε θεόθεν προορισθῆ, ὅπως, κατὰ τὸν καιρόν ἐκεῖνον, ἐξέλθῃ ἐκ τῆς Ἰουδαίας ὁ μέλλον νά ποιμάνῃ τὴν Οἰκουμένην**

καὶ νά κρατήσῃ τῶν πραγμάτων».

Ὁ αὐτός ἱστορικός εἰς τὸν βίον τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐγούστου ἀναφέρει ὅτι: «**Κατὰ τι θαῦμα τό ὁποῖον εἶχε συμβῆ δημοσίᾳ εἰς τὴν Ρώμην ἀνηγγέλη ὅτι ἡ φύσις ἐγκυμονοῦσε μέγα πρόσωπον τό ὁποῖον θά ἐγένετο ὁ βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων καὶ ὅτι ἡ Ρωμαϊκὴ Σύγκλητος φοβηθεῖσα ἐξέδωκε ψήφισμα διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπηγόρευεν κατὰ τό ἔτος ἐκεῖνο νά μὴ ἀνατραφῇ οἰονδήποτε παιδίον**».

Κατὰ τὸν χρόνον ἀκριβῶς ἐκεῖνον ὁ Ἡρώδης ἐξέδωκε τό διάταγμα τῆς θανάτωσης ὅλων τῶν νεογεννητῶν ἀπὸ δύο ἐτῶν καὶ κάτω.

• Τότε ἐπῆγαν πολλοὶ εἰς τὸ **Μαντεῖον τῶν Δελφῶν**, τό ὁποῖον καθὼς ἱστορεῖ ὁ Πλούταρχος, ἦτο θεματοφύλαξ ἀρχαίας καὶ μυστικῆς προφητείας, περὶ τῆς μελλούσης γεννήσεως Υἱοῦ τινος, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νά ἐπαναγάγῃ τὴν βασιλείαν τῆς δικαιοσύνης, διὰ νά πληροφροθηοῦν τί ἐπρόκειτο νά συμβῆ. Το δὲ Μαντεῖον ἔδωσεν τὸν ἐξῆς χρησμόν: «**Ἵστερον ἀπὸ ὀλίγον καιρόν θά ἔλθῃ κάποιος εἰς αὐτὴν τὴν διηρημένην εἰς διαφόρους φυλάς καὶ γλώσσας γῆν καὶ χωρὶς νά φθαρῇ ἢ παρθενία θά γεννηθῆ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος θά λύσῃ τὴν φθοράν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ ἀθεράπευτά των ἁμαρτωλά πάθη. Καὶ αὐτόν θά τὸν φθονήσῃ ἄπιστος λαός καὶ θά κρεμασθῇ ὡς κακοῦργος ἄξιος θανάτου**».

Ὅταν ἠρώτησαν τὴν Πυθίαν, τί εἶναι αὐτὰ πού λέγει, ἀπήντησεν: «**Εἰς ἐμέ βιάζεται, οὐράνιος, ὃς ἔστι τριλαμπές φῶς**».

Καὶ ὅταν ὁ Αὐγούστος Καίσαρ προσῆλθεν εἰς τό Μαντεῖον διὰ νά θυσιάσῃ, ἐρωτήσας: «**Ποῖος θέλει βασιλεύσει**

ὑστερον ἐμοῦ;» ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν: «Παῖς Ἑβραίων διατάσσει με, Θεοῖς μακάρεσιν ἀνάσσω, τόνδε δόμον προλιπεῖν καὶ Ἄϊδην αὐθις ἰκέσθαι. Λοιπὸν ἄπιθι σιγῶν ἐκ βωμῶν».

Ἐκτοτε ὁ Αὐγουστος ἔστησεν εἰς τὸ Καπιτώλιον τῆς Ρώμης βωμόν μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Βωμός τῷ πρωτογόνῳ Θεῷ» (Εὐσέβ. Παμφ. εἰς τὰ «Χρονικά» του).

• Ἀλλὰ καὶ ἀργότερον, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης ἠθέλησεν νὰ ἀνασυστήσῃ τὴν Ἀρχαίαν Εἰδωλολατρικὴν θρησκείαν καὶ ἐζήτησε πρὸς τοῦτο τὴν ἀποψιν τοῦ Μαντείου, ἔλαβε τὴν ἐξῆς χαρακτηριστικὴν ἀπάντησιν:

«Εἶπατε τῷ βασιλεῖ χαμαὶ πέσαι Δαίδαλος ἀλλά,

οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβην, οὐ Μάντιδα Δάφνην,

οὐ παγὰν λαλέουσιν, ἀπέσβετο καὶ λάλον ὕδωρ»

Δηλαδή: «ἀναγγεῖλατε εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ὁ Δαίδαλος ἔπεσε πλέον κάτω, ὁ Ἀπόλλων δὲν ὑπάρχει ὥστε νὰ δίδῃ ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἐρωτήσεις, οὔτε τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς, (τῆς Κασταλίας πηγῆς τῶν Δελφῶν), ἔχει πλέον δύναμιν μαντικὴν.

• Ὁ Ρωμαῖος ποιητὴς Βιργίλιος λέγει, ὅτι «ἤθελεν ἀποσταλῆ δύναμις ἐξ οὐρανοῦ, ἐν τῷ προσώπῳ παιδός, ἣτις θὰ κλείσῃ τοὺς ἀρχαίους αἰῶνας καὶ ἀνοίξῃ νέαν ἐποχὴν, κυβερνώσα τὴν εἰρηνεύσαν ἀνθρωπότητα ταῖς πατρίοις ἀρεταῖς». Τόσον δὲ παραστατικῶς ὁμιλεῖ ὁ ρωμαῖος αὐτός «Ὅμηρος» περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ θείου παιδός εἰς τὰ ποιήματά του, ὥστε ὁ ἀναγινώσκων αὐτά, ἄκων ἀναβαίνει πρὸς τὰς μεγαλοστόμους προφητείας τοῦ Ἡσαΐου, περὶ τῆς γεννήσεως

τοῦ Κυρίου.

• Ὁ Κικέρων εἰς τὸ σύγγραμμά του «περὶ μαντείας», (Βιβλ. β' κεφ. 54), λέγει ὅτι οἱ ἀρχαῖοι χρησμοὶ τῶν Σιβύλλων εἶχον ἀναγγεῖλλει ὅτι: **κάποτε θὰ ἤρχετο Βασιλεὺς Παγκόσμιος τὸν ὁποῖον ὄφελον ν' ἀναγνωρίσουν οἱ θέλοντες νὰ σωθοῦν**». Ὡς χρόνος δὲ ἐλεύσεως τοῦ βασιλέως αὐτοῦ ἔθεωρεῖτο ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη ὁ Κικέρων.

• Τὸν ἀρχαῖον τοῦτον χρησμὸν τῶν Σιβύλλων, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς εἶχεν τὴν πηγὴν ἐκ τῆς ἀρχαιοτάτης ἀποκαλύψεως καὶ τῶν Ἰουδαϊκῶν προφητειῶν ἀναφέρει καὶ ὁ Βιργίλιος.

Ἐκ τῶν μέχρι τώρα ἐλαχίστων παρουσιασθέντων παραδόσεων τῶν λαῶν βλέπομεν ὀρισμένα ἀξιοθαύμαστα καὶ ἀξιοπεριεργὰ νὰ συμβαίνουν πού μόνον ὡς θαύματα τοῦ Θεοῦ δύνανται νὰ ἐρμηνευθοῦν.

Πρῶτον: Τὴν αὐτὴν ἀνησυχίαν εἶχον ὅλοι οἱ λαοὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην χωρὶς νὰ ὑπάρχουν τὰ σημερινὰ μέσα ἐπικοινωνίας πρὸς πληροφόρησιν καὶ ἀναμετάδοσιν.

Δεύτερον: Ὅλοι οἱ λαοὶ ἀνέμενον τὴν ἔλευσιν κάποιου ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ τοὺς σώσῃ.

Τρίτον: Αὐτός ὁ ὁποῖος θὰ ἤρχετο θὰ ἦτο ὁ ΘΕΟΣ καὶ θὰ ἐσαρκοῦτο.

Τέτατον: Ὅλοι τὸν ἀνέμενον νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν Ἰουδαίαν γῆν. Οἱ ἀπὸ ἀνατολὰς περιμέναν νὰ ἐμφανισθῇ ἐκ δυσμῶν. Οἱ ἀπὸ ἀνατολὰς περιμέναν νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν νότον, οἱ ἀπὸ δυσμῶν τὸν ἀνέμενον ἀνατολικῶς καὶ οἱ ἀπὸ νότον βορείως. Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὰ Ἰσραηλιτικὰ ἐδάφη.

καὶ Πέμπτον: Εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πα-

ραδόσεις τῶν λαῶν ἀνεφέροντο περιστατικὰ ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτοῦ τὸν ὁποῖον ἀνέμενον.

Ἐκτός ὅσων ἀναφέρονται προηγουμένως, τὸ ἀποκορύφωμα, ὄλων τῶν προσδοκιῶν ὑπῆρχεν εἰς τὸν Ἰουδαϊκὸν λαόν, τοῦ ὁποῖου ἡ προσδοκία εἶναι ἡ πλέον καθαρὰ καὶ ἔντονος. Αἱ προφητεῖαι αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν εἶναι ἄφθοναι καὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἰησοῦ, εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Προσώπου Του, εἰς τὴν ζωὴν, τὴν διδασκαλίαν, τὸ Πάθος καὶ τὸν θάνατόν Του, εἰς τὴν Ἀνάστασίν Του, εἰς τὴν τύχην τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ τὴν καταστροφὴν του, εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος εἰς τὸν κόσμον.

Αἱ προφητεῖαι αὐταί, αἱ ὁποῖαι, ὡς γνωστόν, προϋπῆραν κατὰ πολλὰς ἐκατοντάδας ἐτῶν, τῆς πραγματοποιήσεώς των, εἶναι ἐξακριβωμένον ὅτι εἶναι γνήσιαι καὶ μάλιστα εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τῶν Ἰουδαίων εἰς πρωτότυπα κείμενα καὶ ἐκήρυττον καθαρῶς καὶ εὐκρινῶς, ὅσα θολὰ, ἀόριστα καὶ σκοτεινὰ προέλεγον οἱ χρησμοὶ τῶν Ἑθνικῶν.

• Ἡ πρώτη προφητεία ἀκούεται μέσα εἰς τὸν Παράδεισον ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Θεόν, ὅταν λέγει εἰς τὸν ὄφιν: «**Ἐχθραν θήσω ἀνά μέσον σου καὶ ἀνά μέσον τῆς γυναικός, καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς: αὐτός σου τηρήσει τὴν κεφαλὴν καὶ σύ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν**». (Γεν. γ' 15). Ὁ λόγος αὐτός τοῦ Θεοῦ σημαίνει τὴν καταδίκην τοῦ διαβόλου καὶ τὴν λύτρωσιν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τῆς Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Θεανθρώπου καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς Του, (ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἐκ τῆς

γυναικός - Παρθένου, «ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτῆς»). Εἶναι δηλαδή ἐπαγγελία, ὑπόσχεται καὶ προφητεία.

Ἡ προφητεία αὐτὴ ἐπραγματοποιήθη, καθὼς γράφει ὁ Ἀπόστ. Παῦλος: «**Ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεός τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός γενόμενον ὑπὸ νόμον**...» (Γαλάτ. Δ.4).

• Ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἀβραάμ δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσις, ὅτι ἀπ' ὄλην τὴν ἀνθρωπότητα θὰ ἐλάμβανεν ἕνα μόνον ἀνθρώπον, τὸν Ἀβραάμ καὶ ἀπ' αὐτόν θὰ παρήγαγε λαόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχη ἰδιαιτέραν ἀποστολήν, νὰ τὸν ἐξαγγεῖλῃ. Ἐκ τοῦ λαοῦ δὲ αὐτοῦ θὰ προῆρχετο καὶ ὁ ἀπόγονος τῆς γυναικός, ὁ ὁποῖος θὰ ἔσωζε τὸ ἀνθρώπινον γένος συμφώνως καὶ πρὸς τὴν ἀρχικὴν ὑπόσχεσιν: «**Καὶ εἶπε Κύριος τῷ Ἀβραάμ. Ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἂν σοὶ δείξω. Καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα... Καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς**». (Γεν. ΙΒ' 3).

• Ἀλλὰ καὶ εἰς ἑτέραν πρὸς τὸν Ἀβραάμ προφητείαν, ἀναφέρεται ὅτι ὁ Κύριος Η.Ι.Χ. ἦτο κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν Του, σπέρμα Ἀβραάμ, καὶ μετὰ τὴν γέννησίν Του, τὴν διδασκαλίαν Του, καὶ τὸν νόμον τῆς ἀγάπης, τὴν Σταυρικὴν θυσίαν Του καὶ τὴν Ἀνάστασίν Του, εὐλογήθηκε ὅλος ὁ κόσμος. «**Πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρά τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματι**

σου πάντα τά ἔθνη τῆς γῆς» (Γεν. ΚΒ', 17-18). Δηλαδή: «Θά πληθύνω τούς ἀπογόνους σου σάν τά ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ καί σάν τήν ἄμμο πού εὐρίσκεται εἰς τάς ἀκτάς τῆς θαλάσσης. Οἱ ἀπόγονοί σου θά γίνουν κύριοι τῶν ἐχθρικών πόλεων. Ἐνας ἀπό τούς ἀπογόνους σου θά γίνῃ ἡ αἰτία ὥστε νά εὐλογηθοῦν ὅλοι οἱ λαοί τῆς γῆς».

• **Ἡ ἐπομένη προφητεία** προαναγγέλλει ὅτι ὁ Μεσσίας θά προέλθῃ ἀπό τήν γενεάν τοῦ Ἰακώβ. Ἐλέχθη ἀπό τόν Βαλαάμ, μάντην, τόν ὁποῖον ἐκάλεσαν οἱ Μωαβίται, ἐχθροί τῶν Ἰσραηλιτῶν, διά νά τούς βοηθήσῃ, καθὼς μόνον μέ τάς ἰδικῶν δυνάμεις δέν ἠδύναντο νά τούς νικήσουν. Ὁ Βαλαάμ κατηράσθη τούς Ἰσραηλίτας, ἀλλά εἶπε καί μίαν εὐλογία - προφητείαν: **«Ἀνατελεῖ ἄστρον ἐξ Ἰακώβ καί ἀναστήσεται ἄνθρωπος ἐξ Ἰσραήλ καί θραύσει τούς ἄρχηγούς Μωάβ καί προνομεύσει πάντα τούς υἱούς Σήθ».**

Τό ὅτι ἐννοεῖ ἐδῶ ὡς «Ἄστρο» τόν Μεσσίαν ἐμφαίνεται καί ἀπό μερικῶν φράσεις ὅπου εἶπε πρὶν ἀπό τήν προφητείαν. Εἶπε: **«δεῖξω αὐτῷ καί οὐχί νῦν, μακαρίζω καί οὐκ ἐγγίζεις»** (Ἀριθ. ΚΔ' 17). «Βλέπω δηλ. τόν Μεσσία καί τόν ἀναγγέλω. Δέν θά ἔλθῃ ὅμως τώρα ἀμέσως. Τόν μακαρίζω, ἀλλά δέν εἶναι κοντά». Αὐτά, ὁμιλοῦν διά μίαν μέλλουσαν ἐποχήν, διότι δέν λέγουν «νῦν», «ἐγγύς», ἀλλά «οὐχί νῦν», «οὐκ ἐγγίζεις».

• Ὁ Ἰακώβ εἶχε δώδεκα υἱούς ἐκ τῶν ὁποίων προήλθον αἱ δώδεκα φυλαί τοῦ Ἰσραήλ. Ἐπρεπε λοιπόν νά καθορισθῇ ποῖος ἐκ τῶν υἱῶν του θά ἦτο ὁ κληρονόμος τῶν θείων ἐπαγγελιῶν, καί ἀπό ποῖαν ἐκ τῶν δώδεκα φυλῶν θά προήρχετο ὁ

Λυτρωτής.

Κατά τάς τελευταίας του στιγμάς ὁ Ἰακώβ ἀφοῦ συνεκέντρωσεν τούς υἱούς του δίδει εἰς ἕκαστον τήν εὐλογία του καί ἀναγγέλλει **«τί ἀπαντήσῃ ὑμῖν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν»** (Γεν. ΜΘ' 1) ἤτοι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μεσσίου. Καί ὅταν ἔφθασεν εἰς τόν Ἰούδα ὁ γηραιός Πατριάρχης προφητεύει τήν μέλλουσαν ἰσχύν καί λαμπρότητα τῆς φυλῆς αὐτοῦ: Προλέγει δέ τά ἐξῆς: **«Ἰούδα, σέ αἰνέσαισαν οἱ ἀδελφοί σου· αἱ χεῖρές σου ἐπὶ νότου τῶν ἐχθρῶν σου προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοί τοῦ πατρός σου. Σκύμνος λέοντος Ἰούδα ἐκ βλαστοῦ, υἱέ μου, ἀνέβης· ἀναπεσῶν ἐκοιμήθης ὡς λέων καί ὡς σκύμνος· τίς ἐγερεῖ αὐτόν; Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα καί ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἐάν ἔλθῃ τά ἀποκείμενα αὐτῷ, καί αὐτός προσδοκία ἐθνῶν».** (Γεν. ΜΘ' 8-10)

Δηλαδή: «Εὐχομαί, Ἰούδα νά σέ ὑμνήσουν οἱ ἀδελφοί σου.. Θά σέ προσκυνήσουν οἱ ἀδελφοί σου... Πάντα θά ὑπάρχῃ ἄρχων ἀπό τή φυλὴ τοῦ Ἰούδα καί ἄρχηγός ἀπό τήν γενιά του, μέχρις ὅτου νά ἐκπληρωθοῦν τά φυλαγμένα γιά κάποιον. Αὐτός ὁ κάποιος θά εἶναι ἡ ἀναμονή τῶν ἐθνῶν», θά τόν ἀναμένουν δηλαδή ὅλα τά ἔθνη.

Ἡ ἐννοία τῆς προφητείας αὐτῆς τοῦ Ἰακώβ εἶναι ὅτι δέν θά ἐξέλιπεν ἄρχων ἀπό τήν φυλὴν τοῦ Ἰούδα μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσίου, ὅποτε τό σκήπτρον τοῦ Ἰούδα θά κατελύετο καί θά μετεβιβάζετο εἰς τόν Μεσσίαν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ **«προσδοκία τῶν Ἐθνῶν».**

(Συνέχεια εἰς τό ἐπόμενο τεύχος)

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 2004

Τό ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 2004 εἶναι ἀφιερωμένο Εἰς τὸν Προαἰωνίον Κύριον καὶ Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸ Δεύτερον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν Γεννηθέντα ἐκ τοῦ Πατρὸς προ πάντων τῶν αἰώνων, τὸν Ὁμοούσιον καὶ Ὑψίστον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, τὸν αὐτὸν Υἱὸν ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς ἀειπαρθενοῦ καὶ Θεοτοκοῦ Μαρίας Σαρκοθέντα, ὅστις εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος Θεὸς ἀναρχὸς, ἀκτιστὸς καὶ προαἰώνιος ὁ ποιητὴς τῶν αἰώνων, ὁ δημιουργὸς καὶ κτιστὴς τῶν ἀπαντων, ὁ παντοκράτωρ Θεὸς, ὁ ὢν καὶ προὖν, ὁ εἰς τῆς Ὁμοουσιότητος καὶ ἀδιαίρετοῦ Ἁγίας Τριάδος τῆς μίας Τριεϋθεστῆτος Θεότητος δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.

Ἡ ἀφιέρωσις ἐγένετο εἰδικῶς λόγῳ τῶν ἐπανεμφανισθεισῶν πολλαπλῶν ἀντιχριστιῶν, καταδικασθεισῶν αἰρεσῶν τῶν ὁποίων οἱ ἀρχηγοὶ καὶ οἱ ὁμόφρονες αὐτῶν κληρικοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοί, ἀρνοῦνται δημοσίως καὶ ἐγγράφως τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ

Χριστοῦ, λέγοντες ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος!!!

Ὁ μὴ προαιώνιος δέν εἶναι δυνατόν ποτέ νά εἶναι Θεός, ἀλλά ἕνα κτίσμα ὅπως εἶναι ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ κτίσματα.

Εἰς τό ἐν λόγῳ ἡμερολόγιον παραθέτομεν Ἁγιο-

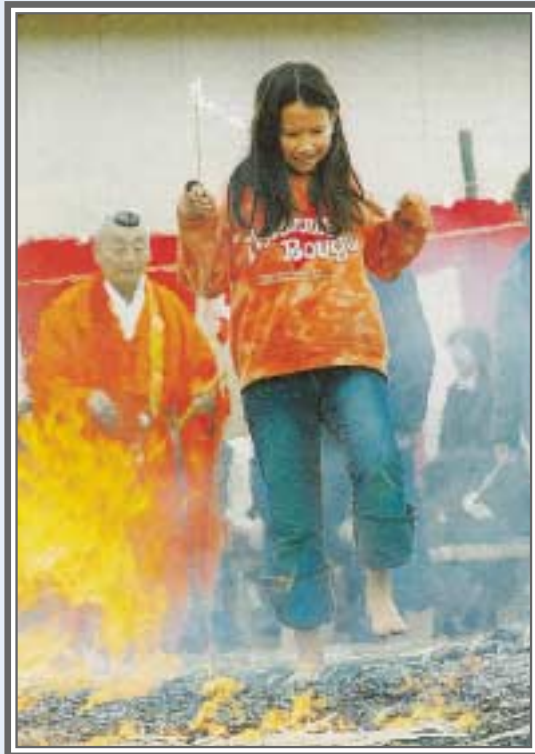
γραφικῶν, Ἁγιοπατερικῶν καὶ ὕμνων-λογικῶν μαρτυρίας αἱ ὁποῖαι ἀποδεικνύουν ἀναντιρρητῶς καὶ θεοπνευστῶς τὴν Θεότητα καὶ προαιωνιότητα τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ἐπιμόνως ἀρνοῦμενοι τὴν Θεότητα καὶ προαιωνιότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ τό ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ Δεύτερον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅτι εἶναι ὁ σαρκωθεὶς υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός, εἶναι χεῖρωνες καὶ αὐτῶν τῶν δαιμόνων οἵτινες τρέμοντες ὠμολόγησαν:

«Τί ἐμοὶ καὶ σὺ Ἰησοῦ γίε τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου ἦλθες ὧδε πρό καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς;» (Ματθ. Η' 29).

Ἐπίσης, ἐπειδὴ οἱ σύγχρονοι ἐκκλησιομάχοι, λαμβάνοντες μίαν μόνον ἐννοίαν περὶ ἐκκλησίας, ἠθέλησαν σκοπίμως νά παραπλανήσουν, νά ἀποδώσουν καὶ ἐρμηνεύσουν μέ αὐτὴν ὅλας τάς ἄλλας ἐννοίας, ἀφιερώσαμε μίαν σελίδαν ἡμερολογίου περὶ τοῦ **τί εἶναι καὶ τί δέν εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ.**

Τό ἐν λόγῳ ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ ἐγκόλιον καὶ ἐφόδιον κατὰ τῶν προαναφερθεισῶν καὶ ἐπανεμφανισθεισῶν ἀντιχριστιῶν αἰρεσῶν.

ΤΑ ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΛΟΙΠΑ ΤΗΣ ΣΑΤΑΝΙΚΗΣ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΑΣ

Ἡ φωτογραφία ἀποδεικνύει σαφέστατα ὅτι ἡ πυροβασία ἢ ἀναστενάρια ὅπως ἀποκαλοῦνται εἰς τὴν Μακεδονίαν, γίνεται μὲ τὴν ἐπέμβασιν τῶν δαιμονίων.

Καὶ τοῦτο διότι οἱ ἐδῶ ἀναστενάρηδες διατείνονται ὅτι μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης βαδίζουν χωρὶς ὑποδήματα ἐπάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα, παραπλανῶντες τοὺς ἀφελεῖς καὶ τοὺς ἀσχέτους «χριστιανούς».

Ἐξ αὐτοῦ ὅμως γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Οἱ πρό Χριστοῦ εἰδωλολάτρεις ἀναστενάρηδες μὲ τίνος βοήθειαν ἐβάδιζον ἐπάνω

εἰς τὰ ἀναμμένα κάρβουνα; ὅπως ἐπίσης οἱ Μωαμεθανοί, οἱ Ἰνδοῦιστές, οἱ Βουδιστές, οἱ Κομφουκιστές, οἱ Ἰάπωνες, οἱ μαῦροι τῆς Ἀφρικῆς καὶ ὅλοι αὐτοὶ ποῖον σατανᾶν ἐπικαλοῦνται σήμερον εἰς βοήθειαν των καὶ πατοῦν εἰς ἀναμμένα κάρβουνα ἄνευ ὑποδημάτων; Κατόπιν αὐτῶν δὲν νομίζομεν ὅτι ἓνας συνειδητὸς ὀρθόδοξος χριστιανὸς θὰ παρασυρθῆ νὰ πιστεύῃ ὅτι οἱ ἀναστενάρηδες μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης πατοῦν εἰς τὰ ἀναμμένα κάρβουνα καὶ ὄχι μὲ τὴν ἐπίκλησιν τῶν δαιμονίων ὅπως καὶ οἱ συνάδελφοί τους σατανισταὶ Ἰάπωνες τῆς φωτογραφίας καὶ οἱ μαῦροι τῆς Ἀφρικῆς καὶ οἱ εἰς ἄλλα μέρη τῆς γῆς σατανισταὶ. (Φωτογραφία ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» 12.2.2004).

ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ Κ.Ε.Ο. ΕΠΙ Τῷ ΝΕῶ ΕΤΕΙ:

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ Κ.Ε.Ο.

ἐπὶ τῷ νέῳ πολιτικῷ ἔτει 2004,

εὐχεται πρὸς τὰ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς εὐρισκόμενα μέλη
τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πᾶσαν χάριν, εὐλογίαν, εἰρήνην
καὶ πᾶν ἔργον ἀγαθὸν παρά τοῦ Παντοκράτορος
καὶ Δωρεοδότη Μόνου Ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
ὥστε νὰ εἶναι ἡνωμένα εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ΑΜΗΝ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

διὰ τοὺς προσερχομένους

Εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν

Ἄπαντα τὰ παρά τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν καὶ Διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν ἁγίων, Ἀοιδίμων καὶ Θεοφόρων Πατέρων καινοτομηθέντα ἢ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα, **ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.** (Ὅρος τῆς Ἁγ. Ζ' Οἰκ. Συνόδου, Συνοδικὸν Κυριακῆς Ὁρθοδοξίας, Τριῶδιον).

Εἰ τις πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, **ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.**

Ἡμεῖς τηροῦμεν καὶ κρατοῦμεν τὰ **ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΔΟΓΜΑΤΑ** καὶ τὰς **ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ** τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τοὺς δὲ Σχισματικούς, Αἰρετικούς καὶ νεωτερίζοντας καινοτόμους, Νεοσημερολογίτας, Φλωριναίους, Σεραφειμικούς, Νεοοικονομάχους **ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ.**

Εἰς τοὺς νεοφανεῖς Ἑβραϊόφρονας Ἀντιχρίστους Αἰρετικούς, οἱ ὅποιοι πιστεύουν καὶ διακηρύσσουν:

Ἵτι τὸ «... γεννηθέντα πρό πάντων τῶν αἰώνων» τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως ἀναφέρεται εἰς τὸν **ΥἸΟΝ** τοῦ **ΘΕΟΥ** καὶ ὄχι εἰς τὸν Χριστὸν χωρίζοντες τὸν **ΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΝ** καὶ ἐμφανίζοντες οὕτω δύο πρόσωπα ἀντὶ τοῦ **ΕΝΟΣ, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρὶς).**

Ἵτι πρό πάντων τῶν αἰώνων ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα ὁ Θεὸς Λόγος καὶ ὄχι ὁ Χριστός, **διαιροῦντες οὕτω τὸ Ἕνα Πρόσωπον, εἰς δύο,** ὅπως ὁ Νεστόριος, **ΑΝΑΘΕΜΑ (τρὶς).**

Ἵτι τὸ ὄνομα «Χριστός» εἶναι ὄνομα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ ὄχι τοῦ Προσώπου τοῦ Σαρκωθέντος **ΥἱΟΥ** καὶ **ΛΟΓΟΥ** τοῦ **ΘΕΟΥ, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρὶς).**

Ἵτι τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ ἴδιον Πρόσωπον τοῦ **ΥἱΟΥ** καὶ **ΛΟΓΟΥ** τοῦ **ΘΕΟΥ,** ἀλλὰ ἔχει **διαφοροποιηθῆ - ἀλλοιωθῆ** καὶ εἶναι **διπλόν, κτιστόν καὶ ἄκτιστον,** **ΑΝΑΘΕΜΑ (τρὶς).**

Ἵτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός δὲν εἶναι Προαιώνιος, δηλαδή, δὲν εἶναι Θεός, ἀλλὰ μόνον ὡς **σχέδιον** εἰς τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ εἶναι **προαιώνιος** ὅπως ὅλα τὰ κτίσματα, δηλαδή ὅτι καὶ ὁ Χριστός εἶναι ἓνα κτίσμα, **ΑΝΑΘΕΜΑ (τρὶς).**

Ἵτι ἡ ἐν χρόνῳ Σάρκωσις καὶ Ἐνανθρώπησις τοῦ Προαιωνίου καὶ Ἀνάρχου **ΥἱΟΥ** καὶ **ΛΟΓΟΥ** τοῦ **ΘΕΟΥ,** τοῦ **ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ** τῆς **ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΤΗΤΟΣ,** ἀποτελεῖ τὴν Ἀρχὴν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ δι' αὐτὸ ὁ Χριστός δὲν εἶναι ὁ Προαιώνιος καὶ Ἄναρχος **ΥἼΟΣ** καὶ **ΛΟΓΟΣ** τοῦ **ΘΕΟΥ,** διαχωρίζοντες οὕτω τὸν **ΕΝΑ ΚΥΡΙΟΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ** τὸν **ΥἸΟΝ** τοῦ **ΘΕΟΥ** τὸν **ΜΟΝΟΓΕΝΗ** ἀπὸ τὴν Ὁμοούσιον καὶ Ἀδιαίρετον Ἁγίαν **Τριάδα** καὶ κατασκευάζοντες **ΔΥΟ** πρόσωπα καὶ λέγοντες ὅτι ὁ μὲν Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι Προαιώνιος ὁ δὲ Χριστός εἶναι ἓνα κτίσμα 2004 ἐτῶν. **ΑΝΑΘΕΜΑ (τρὶς).**

Ἵτι διὰ νὰ παραδεχθῶμε πῶς ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος πρέπει νὰ δεχθῶμε πῶς ὁ Θε-

ός Λόγος είχε σάρκα προαιωνίως, θέσις ὄντως βλάσφημος, καί ὅτι ἀντ' αὐτοῦ πρέπει νά παραδεχθοῦμε πώς ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος, τό ὁποῖον σημαίνει ὅτι οὔτε ἡ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ Του οὔτε ἡ ΘΕΪΚΗ Του φύσις εἶναι προαιώνιος, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρῖς).

Ἔτσι ὅσοι πιστεύουν πώς ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ὑπάρχει ἀπό καταβολῆς κόσμου εἶναι ἐκ τοῦ διαβόλου, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρῖς).

Ἔτσι ἡ Κεφαλή τοῦ Σώματος τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ εἶναι ἡ ἀπρόσωπος ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ, καί ὄχι ὁ ΘΕΟΣ ὅπως μᾶς διδάσκει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Κολασ. Α' 12-18), ὁπότε δι' αὐτούς ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ δέν εἶναι Θεανθρώπινος ὀργανισμός, δέν εἶναι ΘΕΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ Προσώπων, δέν εἶναι ΚΟΙΝΩΝΙΑ - ΣΧΕΣΙΣ - ΕΝΩΣΙΣ τοῦ ΘΕΟΥ μετὰ κτιστῶν λογικῶν ὄντων, ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ὡς μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, δέν εἶναι ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ ΘΕΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΕΩΣΕΩΣ, ἡ ὁποία οἰκοδομεῖται κατὰ Χάριν, διὰ τῶν Ἀκτίστων Θεῶν Ἐνεργειῶν, ἀλλά εἶναι μόνον ἕνας κτιστός ἀνθρώπινος ὀργανισμός, μή δυνάμενος παρέχειν σωτηρίαν εἰς τά μέλη του, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρῖς).

Ἔτσι ὁ Χριστός δέν θά ἀφήσῃ τήν Ἐκκλησίαν του νά περάσῃ στά χέρια τῆς Ἁγίας Τριάδος, διαχωρίζοντες οὕτω τόν Χριστόν ἀπό τήν ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΝ ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ καί ἐμφανίζοντες Αὐτόν ὡς ἕνα ἄλλο, τέταρτον, ἐχθρικό, ἐξωΤριαδικόν, κτιστόν πρόσωπον καί ξένον τῆς ΜΙΑΣ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΤΗΤΟΣ, ἐνῶ ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ εἶναι ὁ ΕΙΣ τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, Εἶναι Αὐτός ὁ ΥΙΟΣ καί ΛΟΓΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρῖς).

Ἔτσι ἡ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ δέν σώζει, ἀλλά σώζει ἡ Ἐκκλησία ἡ ὁποία ἔχει σάρκα καί αἷμα καί χρονικήν ἀρχήν, ὅτι, δηλαδή, ἡ σωτηρία μας δέν συντελεῖται ἐκ Πατρός δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἀλλά διὰ κτισμάτων, καί οὕτω ἐξορίζοντες παντελῶς τήν Ἁγίαν Τριάδα ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρῖς).

Τούς πιστεύοντας καί ἐμμέσως ἢ ἀμέσως διακηρύσσοντας ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι ΘΕΟΣ ἐνανθρωπήσας, ἀλλά ἄνθρωπος θεωθείς, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρῖς).

Τούς φρονοῦντας καί διακηρύσσοντας τάς ἀνωτέρω Ἑβραϊκάς, Οἰκουμενιστικές καί Ἀντιχριστούς Αἰρέσεις καί ὅσας πηγάζουν ἐξ αὐτῶν, ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ ὡς Θεομάχους, Τριαδομάχους, Χριστομάχους, Ἐκκλησιολόγους καί Νεοεκκλησιολόγους Οἰκουμενιστάς, καί ΔΙΑΚΟΠΤΟΜΕΝ πᾶσαν Πνευματικήν καί Ἐκκλησιαστικήν ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ μετ' αὐτῶν, εἴτε κληρικῶν, εἴτε μοναχῶν, εἴτε λαϊκῶν καί μετὰ πάντων τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς.

Τούς δέ Παπικούς, Προτεστάντας, Μονοφυσίτας, Νεστοριανούς, Οἰκουμενιστάς, καί πᾶσαν αἵρεσιν ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ, καθώς οἱ Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων Ἀναθεμάτισαν.

ΥΠΟΣΧΟΜΑΙ ἐνώπιον τοῦ Ἐνός Τρισυποστάτου Θεοῦ, τῆς Μᾶς, Ἁγίας, Ὁμοουσίου, Ζωοποιοῦ καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος νά διακρατήσω ἀνόθευτον τήν Ἱεράν ταύτην Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν, ἕως ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς, μέ τήν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πρεσβείας τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας καί πάντων τῶν Ἁγίων, Ἀμήν.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΟΤΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ, ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ, ΔΙ' ΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΓΕΝΕΤΟ

Ἡ ὀρθόδοξος πίστις μας καί τά ὀρθόδοξα δόγματα πηγάζουν καί μαρτυροῦνται ἀπό: α) τήν Ἁγίαν Γραφήν, καί ἔχομεν τάς Ἁγιογραφικάς Μαρτυρίας, β) ἀπό τοὺς Ἁγίους Πατέρας καί ἔχομεν τάς Ἁγιοπατερικάς μαρτυρίας καί γ) ἀπό τήν Ὑμνολογίαν τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἔχομεν τάς Ὑμνολογικάς μαρτυρίας.

Ἐκτός τῶν τριῶν αὐτῶν πηγῶν ἔχομεν καί τετάρτην ἡ ὁποία πηγάζει ἐκ τῶν τριῶν πρώτων καί εἶναι ἡ ἱερά Εἰκονογραφία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἰς ὁλόκληρον τήν εἰκονογραφίαν βλέπομεν ὅτι ὁ Χριστός ἀπό τήν Γέννησίν του ἕως τήν Σταύρωσιν, τήν Ἀνάστασιν, τήν Ἀνάληψιν καί τήν ἐκ Δεξιῶν τοῦ Πατρός θέσιν του εἰς τήν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, φέρει εἰς τό Φωτιστέφανον τά τρία γράμματα «Ο ΞΩΝ» τά ὁποῖα τοποθετοῦνται καί εἰς τά ἄλλα δύο Θεῖα Πρόσωπα, τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ καί τοῦ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Εἰς κανένα ἄγιον, οὔτε εἰς τήν Παναγίαν οὔτε εἰς τό Τίμιον Πρόδρομον καί Βαπτιστήν Ἰωάννην, οὔτε εἰς τοὺς Ἁγγέλους, οὔτε εἰς ἄλλο πρόσωπον θέτομεν τόν διακριτικόν τίτλον «Ο ΞΩΝ» ὁ ὁποῖος σημαίνει ὁ ὑπάρχων ΘΕΟΣ.

Περί τοῦ «Ο ΞΩΝ» πρέπει νά γνωρίζωμεν ὅτι εἶναι ἡ ἀπάντησις πού ἔδωκε ὁ Θεός εἰς τόν προφήτην καί Θεόπτην Μωϋσῆν, ὅταν αὐτός τόν ἠρώτησεν ποῖον εἶναι τό ὄνομά του. Καί ὁ Θεός εἶπεν πρὸς τόν Προφήτην Μωϋσῆν. «... ἐγώ εἰμι Ὁ ΞΩΝ... τοῦτο μου ἐστίν ὄνομα αἰώνιον καί μνημόσυνον γενεῶν γενεαῖς» (Ἐξοδ. Γ' 14-15).

Ἐκτός ἀπό τά τρία αὐτά γράμματα εἰς τάς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ ἀναγράφονται καί οἱ λέξεις, ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ, ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ, Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

κ.λπ., αἱ ὁποῖαι εἰς οὐδένα ἄγιον ἐπιγράφονται.

Ἐπί πλέον εἰς τάς εἰκονογραφικάς Μαρτυρίας, ἔχομεν καί τήν εἰκόνα τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ καί ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ τῆς ΜΗΤΡΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰς ὅλας τάς εἰκόνας τῆς Παναγίας ἀπό αὐτήν τῆς Γεννήσεώς της καί τῶν Εἰσοδίων ἕως καί τῆς Κοιμήσεώς της, ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ ἢ ΘΕΟΤΟΚΟΣ ἢ ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΑ ἢ ΑΕΙΩΝ ΕΣΤΙΝ κ.λπ.

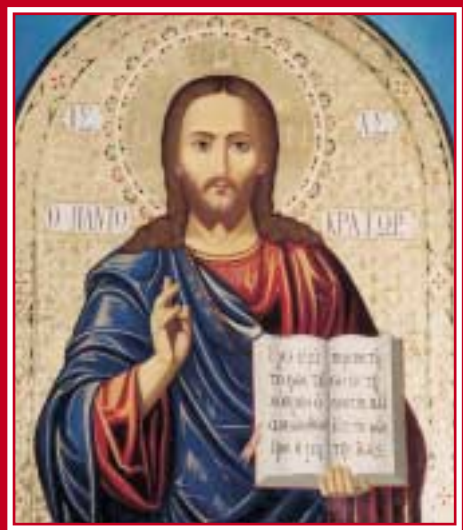
Εἰς οὐδεμίαν εἰκόνα ἁγίας ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ ἢ ΘΕΟΤΟΚΟΣ καί οὐδεμίαν Ἁγίαν εἰς τήν Ὑμνολογίαν τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποκαλοῦμε «Θεοτόκον» ἢ «Μητέρα Θεοῦ» παρά ΜΟΝΟΝ τήν Παναγίαν, ἡ ὁποία ΕΓΕΝΝΗΣΕ τόν ΧΡΙΣΤΟΝ, ὁ ὁποῖος εἶναι ΘΕΟΣ ΑΝΑΡΧΟΣ καί ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ, εἶναι Ὁ ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ καί παραμένει ΘΕΟΣ ΑΝΑΡΧΟΣ καί ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ διότι ἡ σάρκωσις Του, ἦτοι ἡ ἐν χρόνῳ πρόσληψις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως δέν τοῦ ἀφῆρεσεν τήν ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ οὔτε τήν ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ οὔτε ἀπετέλεσεν ἀρχήν τῆς υπάρξεώς του ὅπως πιστεύουν βλασφημῶς οἱ σύγχρονοι αὐτοῖ ἀίρετικοί.

Ἀπό ὅλας τάς προαναφερθείσας μαρτυρίας καί τάς εἰκονογραφικάς τοιαύτας διδασκόμεθα ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ΘΕΟΣ ΑΝΑΡΧΟΣ, ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΟΛΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ, ΔΙ' ΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΓΕΝΕΤΟ.

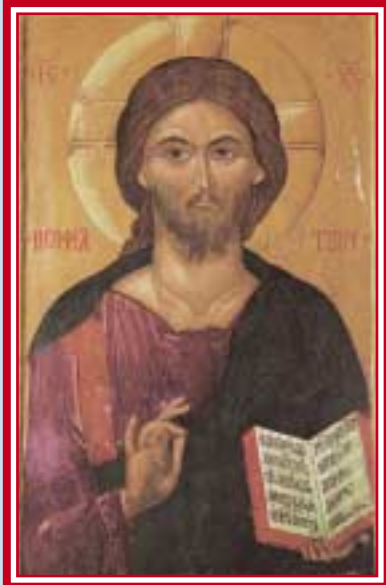
Εἰς τήν συνέχειαν παραθέτομεν μερικὰς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ μέ τάς ἐν λόγῳ μαρτυρίας, ὅτι εἶναι ΘΕΟΣ ΑΝΑΡΧΟΣ καί ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΔΙΔΑΣΚΟΥΣΑΙ ΟΤΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΘΕΟΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ, ΑΝΑΡΧΟΣ, ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ, Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Ο ΕΙΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ Ο ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΙΣ ΧΣ Ο «Ο ΞΩΝ» ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ

ΙΣ ΧΣ «Ο ΞΩΝ» Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ
«Ο ΞΩΝ» Ο ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΘΕΟΣ

ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ «ΑΕΙΟΝ ΕΣΤΙΝ»
Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ «Ο ΞΩΝ»

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ Ο ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΣ ΘΕΟΣ,
Ο ΠΑΤΗΡ, Ο ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ
ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΟΣΤΙΣ ΕΙΝΑΙ «Ο ΞΩΝ» ΚΑΙ
ΠΡΩΩΝ ΔΙ' ΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΓΕΝΕΤΟ